

Daniels bok – nummer tjuefire

Nimrod, Nebukadnesar og Belsasar

Jeff Pippenger

2023-12-19

Bøkene Daniel og Åpenbaringen er den samme boken, like sikkert som Det gamle testamente og Det nye testamente er den samme boken. Like før nådetiden avsluttes, blir Jesu Kristi åpenbaring avseglet.

Og han sier til meg: Forsegl ikke ordene i profetien i denne bok, for tiden er nær. Den som gjør urett, la ham fortsatt gjøre urett; og den som er uren, la ham fortsatt være uren; og den som er rettferdig, la ham fortsatt være rettferdig; og den som er hellig, la ham fortsatt være hellig. Og se, jeg kommer snart, og min lønn er med meg, for å gi enhver etter som hans gjerning skal være. Jeg er Alfa og Omega, begynnelsen og enden, den første og den siste. Åpenbaringen 22:10–13.

Den bibelske «regelen om første omtale», som innbefatter den sannhet at enden på en ting blir illustrert ved begynnelsen på en ting, understreker betydningen av de tre første kapitlene i Daniels bok, for de er den første sannhet som omtales i boken som er Daniels og Åpenbarings bøger. Jesus er Alfa og Omega, så begynnelsen av boken som er Daniels og Åpenbarings bøger, må representere den sannhet som blir avforseglet ved enden. På ett nivå er da den sannhet som blir avforseglet, det evige evangelium til englene i Åpenbaringen fjorten.

Jesu Kristi åpenbaring, som innledes i det første verset i Åpenbaringen kapittel én, er det budskap som skal forkynnes for menighetene når «tiden er nær», og den tid som er «nær» i Åpenbaringen kapittel én, må være den samme tid som er «nær» like før nådetiden avsluttes i Åpenbaringen kapittel tjeto.

Jesu Kristi åpenbaring, som Gud gav ham for å vise sine tjenere det som snart må skje; og han sendte og kunngjorde det ved sin engel til sin tjener Johannes, han som vitnet om Guds ord og om Jesu Kristi vitnesbyrd, ja, om alt det han så. Salig er den som leser, og de som hører ordene i denne profeti og holder fast ved det som er skrevet i den; for tiden er nær. Åpenbaringen 1:1–3.

Budskapet som er det siste budskap, som blir avforseglet like før nådetiden avsluttes, når «tiden er nær», er senregnsbudskapet fra den andre engel og Midnattsropet. Det er sannheten knyttet til den «skjulte historie» om de syv tordener. Det er åpenbaringen av «den åttende, som er av de sju», og den gylne tråd som vever alle disse dyrebare åpenbaringer sammen til Kristi rettferdighets vakre kledning, er de «dyrebare» «sju tider» i Tredje Mosebok tjuseks. Daniel kapittel én, og deretter igjen Daniel kapitlene én til tre, er dette budskapet. «Hemmeligheten» i kapittel to er også dette budskapet.

Kapittel én i Daniel representerer den første engels budskap, og slik alle de profetiske veimerkene i alle de tre englebudskapene er representert i den første engels budskap i Åpenbaringen kapittel

fjorten, er alle de profetiske veimerkene i alle de tre budskapene representert i Daniel kapittel én. Disse elementene er den tredelte prøvingsprosess, som i Daniel kapittel én representerer en prøve knyttet til kostholdet, som etterfølges av en visuell prøve, som leder til en lakmustest. Kapittel én, når det betraktes i relasjon til kapitlene to og tre, representerer kostholdsprøven, og kapittel to den visuelle prøven, og kapittel tre lakmustesten. De tre englebudskapene i Åpenbaringen fjorten, og Daniel kapittel én til tre, fremlegger fire vitner om den tredelte prøvingsprosess.

Kapittel fire og fem i Daniel representerer en meget dyptgående linje av profetisk historie. Linjen som frembringes av disse to kapitlene, inneholder minst seks atskilte profetiske linjer. En av disse profetiske linjene begynner i året 723 f.Kr. og fortsetter fram til søndagsloven. En annen av de seks linjene representerer historien fra 1798 og fram til søndagsloven, og i den linjen er tre profetiske linjer samtidig representert; linjen til jorddyret (De forente stater), deretter linjen til det protestantiske horn og også linjen til det republikanske horn. Sammen etablerer de en femte linje i begynnelsen av De forente staters profetiske linje. Denne linjen markerer avforseglingen av kapittel syv, åtte og ni i Daniel i 1798. Ved avslutningen av De forente staters profetiske linje frembringes en sjette linje, som markerer avforseglingen av kapittel ti, elleve og tolv i 1989.

Begynnelsen på den profetiske linjen til jorddyret, slik den er fremstilt i Daniel kapittel fire, er kjennetegnet ved symbolet «de sju tider», og avslutningen på den profetiske linjen til jorddyret er også kjennetegnet ved symbolet «de sju tider». Begynnelsen og avslutningen på den historiske perioden som er fremstilt ved avforseglingen av kapitlene sju, åtte og ni, er også kjennetegnet ved symbolet «de sju tider». Begynnelsen og avslutningen på den historiske perioden som er fremstilt ved avforseglingen av Daniel kapitlene ti, elleve og tolv, er også kjennetegnet ved «de sju tider».

Slutten på den historiske perioden som begynte da Daniels bok kapittel sju, åtte og ni ble åpnet ved «endetiden» i 1798, var 1863. Begynnelsen på den historiske perioden som begynte da Daniels bok kapittel ti, elleve og tolv ble åpnet ved «endetiden», var 1989. Fra 1863 til 1989 utgjør ett hundre og tjueseks år. Ett hundre og tjueseks år er en tiendedel, eller en tiende, av tolv hundre og seksti år. Tallet ett hundre og tjueseks er derfor et symbol på de tolv hundre og seksti årene, som representerer «ørkenen», som igjen er et symbol på de to tusen fem hundre og tjue årene av «de sju tider».

Denne virkeligheten viser at både i jorddyrets historie, i den første engels bevegelse ved begynnelsen, og deretter i den tredje engels bevegelse ved avslutningen, er begge ved sine begynnelser og avslutninger kjennetegnet av «de syv tider». Og tidsperioden mellom disse to bevegelsene, som binder dem sammen, er også framstilt ved «de syv tider».

Uten å anvende den bibelske metodologien «linje på linje» er denne typen åpenbaring umulig å se og forstå; for uten den metodologien kunne den forseglede boken bli gitt til en som var utdannet i teologiens kunst, og så kunne han bli bedt om en forklaring på hva den forseglede boken betydde. Hans meningsstolthet ville få ham til å påpeke at den forseglede boken ikke kan forstås, for den var forseglet. Deretter kunne man ta den forseglede boken og gi den til en av hjorden som blir kontrollert og kastret av den opplyste, og hjorden, som er blitt tilfreds med å spise av teologens fablers retter, ville avstå fra å gjøre bruk av den forseglede boken, for de vet meget vel at bare de

som er medlemmer av det teologiske Sanhedrin, er blitt utnevnt til å avgjøre hva sannhet er.

«Stans opp og undres, rop ut og skrik; de er drukne, men ikke av vin; de vakler, men ikke av sterk drikk. For Herren har utøst over dere dyp søvns ånd og lukket deres øyne; profetene og deres herskere, seerne, har han tildekket. Og synet av det hele er blitt for dere som ordene i en bok som er forseglet, som man gir til en som er lærd, idet man sier: Les dette, jeg ber deg; og han sier: Jeg kan ikke lese den, for den er forseglet.»

«Derfor sier Herren: Fordi dette folket holder seg nær til meg med sin munn og ærer meg med sine lepper, men holder sitt hjerte langt borte fra meg, og deres frykt for meg er innlært etter menneskebud, derfor, se, jeg vil atter gjøre underfulle ting med dette folket, under på under, og visdommen hos deres vise menn skal gå til grunne, og forstanden hos deres forstandige menn skal skjules. Ve dem som søker dypt å skjule sitt råd for Herren, og hvis gjerninger er i mørket, og som sier: Hvem ser oss, og hvem kjenner oss? Å, for en forvrengning av tingene deres! Skal pottemakerens leire aktes lik pottemakeren? Skal verket si om ham som gjorde det: Han gjorde meg ikke? Eller skal det som er formet, si om ham som formet det: Han hadde ingen forstand?»

«Hvert ord av dette vil bli oppfylt. Det finnes dem som ikke ydmyker sine hjerter for Gud, og som ikke vil vandre rettskaffent. De skjuler sine egentlige hensikter og holder samfunn med den falne engel, som elsker og gjør løgn. Fienden legger sin ånd på de menn han kan bruke til å bedra dem som delvis er i mørket. Noen blir gjennomtrengt av det mørke som råder, og setter sannheten til side for villfarelse. Den dag som er utpekt i profetien, er kommet. Jesus Kristus blir ikke forstått. Jesus Kristus er for dem en fabel. På dette stadium i jordens historie handler mange som drukkenbolter. «Stans opp og undres, rop ut og skrik; de er drukne, men ikke av vin; de vakler, men ikke av sterk drikk. For Herren har utøst over eder en dyp søvns ånd og har lukket eders øyne. Profetene og eders høvdinge, seerne, har han tildekket.» En åndelig rus hviler over mange som antar at de er det folk som skal opphøyes. Deres religiøse tro er nettopp slik som den er fremstilt i dette skriftsted. Under dens innflytelse kan de ikke vandre rett. De gjør sine stier krokete i sin handlemåte. Den ene og så den andre vakler hit og dit. Herren ser på dem med stor medynk. Sannhetens vei har de ikke kjent. De er listige renkesmeder, og de som kunne og burde ha hjulpet på grunn av et klart åndelig syn, er selv bedratt og holder et ondt verk oppe.»

«Utviklingene i disse siste dager vil snart bli avgjort. Når disse spiritualistiske bedragene blir åpenbart for det de virkelig er, — onde ånders hemmelige virksomhet, — vil de som har tatt del i dem, bli som mennesker som har mistet sin forstand.

«Derfor sier Herren: Fordi dette folket holder seg nær til meg med sin munn og ærer meg med sine lepper, men har fjernet sitt hjerte langt fra meg, og deres frykt for meg er lært ved menneskers bud, derfor, se, vil jeg igjen gjøre et underfullt verk blant dette folk, ja, et underfullt verk og et under; for visdommen hos deres vise menn skal forgå, og forstanden hos deres forstandige menn skal skjules. Ve dem som søker dypt å skjule sitt råd for Herren, og deres gjerninger er i mørket, og de sier: Hvem ser oss, og hvem kjenner oss? Sannelig, deres omvendning av tingene skal regnes som pottemakerens leire; for skal verket si om ham som gjorde det: Han gjorde meg ikke? Eller skal det som er formet, si om ham som formet det: Han

hadde ingen forstand?»

«Det blir framstilt for meg at vi i vår erfaring har vært og er i ferd med å møte nettopp denne tilstanden. Mennesker som har hatt stort lys og vidunderlige privilegier, har tatt imot ordet fra ledere som mener seg vise, som i høy grad er blitt begunstiget og velsignet av Herren, men som har tatt seg selv ut av Guds hånd og stilt seg i fiendens rekke. Verden skal oversvømmes av tilsynelatende overbevisende villfarelser. Ett menneskelig sinn, som godtar disse villfarelsene, vil virke inn på andre menneskelige sinn, som har vendt det dyrebare beviset på Guds sannhet til løgn. Disse mennene vil bli bedratt av falne engler, når de burde ha stått som trofaste voktere og våket over sjeler, som de som må avlegge regnskap. De har lagt ned sine stridsvåpen og gitt akt på forførende ånder. De gjør Guds råd til intet og setter til side hans advarsler og irettesettelser, og står avgjort på Satans side, idet de gir akt på forførende ånder og demoners læresetninger.»

«Åndelig beruselse hviler nå over mennesker som ikke burde vakle som mennesker under påvirkning av sterk drikk. Forbrytelser og uregelmessigheter, bedrageri, svik og urettferdig handel fyller verden, i samsvar med læren fra den leder som gjorde opprør i de himmelske saler. »

«Historien skal gjenta seg. Jeg kunne være mer bestemt om hva som vil skje i den nærmeste fremtid, men tiden er ennå ikke inne. De dødes skikkelser vil vise seg, ved Satans listige påfunn, og mange vil slutte seg til ham som elsker og gjør løgn. Jeg advarer vårt folk om at midt iblant oss vil noen vende seg bort fra troen og gi akt på forførende ånder og demoners lærdommer, og ved dem vil sannheten bli ondt omtalt.» Battle Creek Letters, 123–125.

Daniel kapittel én, som representerer budskapet til den første engelen i Åpenbaringen fjorten, samsvarer med den begynnende historien til dyret fra jorden. Daniel kapittel én, to og tre, som representerer budskapene til alle de tre englene i Åpenbaringen fjorten, samsvarer med avslutningen av De forente stater. Nebukadnesar representerer historien til den første engelen, og det første kapittelet i Daniel. Belsasar representerer historien til den tredje engelen, og de første tre kapitlene i Daniel.

«Til Babylons siste hersker, likesom typologisk til dens første, var den guddommelige Vekters dom kommet: 'O konge, ... til deg blir det talt; riket er tatt fra deg.' Daniel 4:31.» Prophets and Kings, 533.

Vi vil fortsette vår studie av Nebukadnesar og Belsasar i neste artikkel.

«Belsasar, grepet av denne fremstillingen av Guds makt, som viste at de hadde et vitne, skjønt de ikke visste det, hadde hatt store anledninger til å kjenne den levende Guds gjerninger og hans makt, og til å gjøre hans vilje. Han hadde vært begunstiget med mye lys. Hans farfar, Nebukadnesar, var blitt advart om faren ved å glemme Gud og opphøye seg selv. Belsasar kjente til at han var blitt forvist fra menneskenes samfunn og satt i lag med markens dyr; og disse kjensgjerningene, som burde ha vært en lærdom for ham, så han bort fra, som om de aldri hadde funnet sted; og han fortsatte med å gjenta sin farfars synder. Han våget å begå de forbrytelser som brakte Guds dom over Nebukadnesar. Han ble fordømt, ikke bare fordi

han selv handlet ugudelig, men fordi han ikke hadde nyttiggjort seg de anledninger og evner som, om de var blitt utviklet, kunne ha gjort ham rettskaffen.» Testimonies to Ministers, 436.